

BART BAKER

Mézesetek Harryvel

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

AJÁNLÁS

Engedjék meg, hogy mélységes hálával adózzak a családomnak, Joe Elvisnek, Isaiah-nak és Emmanuelnek, amiért mindig mellettem állnak és szeretnek engem, még akkor is, ha éppen nem érdemlem meg. Ti vagytok az életem, a biztonságos menedék. Emellett szeretnék köszönetet mondani zűrösségében is csodálatos rokonságomnak és fantasztikus barátaimnak, akik nemcsak kifogyhatatlan ihletforrások – de, ne is tagadjátok –, hanem a lelelkesebb támogatóim is egyben. Hálát adok a sorsnak, hogy vagytok.

Külön köszönet igaz barátomnak, Robert J. Elisbergnek, aki a szerkesztési feladatokat látta el, és az elsők között közölte velem, hogy a könyvem jó. Megfertőztél a hiteddel. Köszönöm!

Hálás köszönetem mindenkinek, aki támogatta a karrieremet, és hozzásegített ahhoz, hogy megírhasam a HARRYt, továbbá mindazoknak, akik hozzájárultak a könyv és a többi folyamatban lévő projektem sikeréhez.

Szerencsés ember vagyok.

Bart

CSODA A KÖBÖN

EGYVALAMI VITATHATATLAN. Ez a nő megváltoztatta az életemet. Mit ne mondjak, rám is fért. Előtte is akadt már néhány vakmerő csaj, aki megpróbált jó útra téríteni, abban a hitben ringatták magukat, hogy megvan bennük az erő vagy a női rafinéria, hogy leválasszanak a rossz viselkedésmintákról, amikbe görcsösebben kapaszkodtam, mint egy hatéves gyerek a kedvenc takarójába. De soha nem értek célt. Jó, az első hetekben – plusz-mínusz néhány nap – maga voltam a megtestesült ártatlanság. Előadtam a jófiút, hogy a csaj bemutatasson a barátnőinek, akik mind oda meg vissza voltak a gyönyörűségtől, és ettől kezdve megállás nélkül azt duruzsolták a nő fülébe, hogy tutira én vagyok az „igazi”.

De vagy én untam el a dolgot, vagy a csajnak kezdett lanyhulni az igyekezete, miután elhitte, hogy fényes győzelmet aratott a gonosz fölött. És mint egy átmeneti szünet után újra támadásba lendülő rákos daganat, úgy hatalmasodott el rajtam az önzőség, rendszerint súlyosabb formában, mint azelőtt. Ha én egyszer süllýedni kezdek, akkor semmi sem állíthat meg. A csaj egyfolytában bög. Én meg nem hívom fel. Sőt, egyáltalán nem érdeklödöm felöle. És megint indulhat a buli.

A rossz szokások nehezen számolhatóak fel. Az enyéim kiirhatatlanok.

De aztán megismertem őt.

A Luther's Barban, kábé hat háztömbnyire a tótól. Rohadt nagy tó, tulajdonképpen nagyobb, mint egy-két tenger, és ha chicagóiként a közelében élsz, a lakhelyed már önmagában kifejezi a társadalmi státuszodat ebben a rangkóros városban. Ha megnősülsz, és összehozol egy focicsapatnyi gyereket, felcuccolsz, és átköltözöl a város fákkal szegélyezett, gondozott pázsitokkal tarkított nyugati részébe. De ha fiatal értelmiségi vagy, akár álmában is megfojtanád a nagyanyádat, hogy megkaparinthasd a tóparti öröklakását.

Mire a csaj besétált a bárba a két barátnőjével, már elég rendezsen ki voltam ütve. Mindegy, mennyire csapom szét magam, a gyönyörű nők mindig kijózanítanak. Oda sem kell nézmem, ösztönösen megérzem, ha belépnek az ajtón. Ez afféle adottság. Amikor a csaj belépett a Luther's ajtaján, azonnal összekaptam magam, és kocsányon lógó szemekkel bámultam, amint határozott léptekkel, oldalán a barátnőivel, átvág a tömegben. Pillantásra sem méltatott. Szigorúan egymást vizslatták a barátnőivel, nehogy a közelben tanyázó, tesztoszterontól duzzadó trógerék bármelyike is azt képzelje, a hölgyek szívesen időznének a társaságukban. Minden hímneműnek az értésére adták, hogy ez egy csajos este, és láthatatlan taposóaknákat helyeztek el azok számára, akik túl hülyék vagy túl részegesek ahhoz, hogy kapásból vegyék az adást. Nem akartak szóváltásba keveredni a nyomulós kanokkal. Erre nem kerülhet sor, üzente a viselkedésük, úgyhogy, srácok, tartsátok meg magatoknak az épületes beszélősségeit, és kössetek csomót a farkatokra.

Engem persze hiába fenyegettek. Annyi aknamezőn lépdeltem már keresztül életemben, hogy szinte elpusztíthatatlan voltam.

A csajok a zsúfolt bár hátsó traktusa felé vették az irányt, ahol egy középkorú házaspár éppen kicsusszant az egyik bokszból. Meg sem várták, amíg a személyzet letakarítja az asztalt. Az egyik lány felkapta a bárpulton heverő törlőrongyot, miközben két társa – beleértve azt a nőt, akit kinéztem magamnak – lekapkodta az asztalról a tányérokat meg a poharakat, és a konyha bejáratánál lévő műanyag rekeszbe dobálta a cuccost. A csajok gyorsan lecsaptak a privát arénájukra, mielőtt valaki elhappolja előlük. Tudták, hogy ha nem csipkedik magukat, ez lesz a vége. A Luther's mindig is megmagyarázhatatlanul zsúfolt hely volt. A szesztilalom vége felé emelt régi faépitmény már erősen roskadozott. A padló büzlött az évtizedek során beleivódott sörtől. Az italokat vizezték, a sörön mindig túl vastag volt a hab, a menü pedig az íztelen rántott zöldségektől a sületlen hamburgerig terjedt. A hely kizárólag azért maradt életben, mert Luther Jr., az aranybánya örököse, lefizette a hatósági ellenőröket. Chicagóban ezt úgy nevezik: „működési költség”.

Hétköznap is sűrűn leittam magam. Hétvégén meg alapból. Elemzőként dolgoztam egy neves brókercégnél a tőzsde szomszédságában, és rühelltem a munkámat. Mert hát ki az, aki reggel felajzva pattan ki az ágyból, hogy minél előbb beérjen az irodába, és ellenőrizhesse a határidős sertésügyletek árát? Gyorsan válaszolok is, hátha még nem töprengtetek el ezen a kérdésen. Leginkább senki, de persze azért vigyázol, nehogy új munkahely után kelljen nézned. Ennek ellenére a viláért sem hagynám ott az állásomat. Szép pénzt kaszálok vele, és elég jó munkaerő vagyok, ezért akármilyen pocsék is a hozzáállásom, nem rúgnak ki. Ha valami közöd van a tőzsdéhez, közel s távol a pénz az egyetlen ütőkártyád.

Két éve költöztem Chicagóba egy New Jersey-i kisvárosból, és az akcentus, amire ott tettem szert, jó pár árnyalattal ostobábbnak

tüntetett fel, mint amilyen egyébként vagyok. Mintha Tony Sopranót keresztettké volna Lil' Abnerrel¹. Nem sok embert ismertem, barátaim nem nagyon voltak, és egyedül éltem. Összesen két dolog tesz Chicagóban. A lista tetején a nők állnak. Rengeteg van belőlük. A számuk messze túlszárnyalja a férfiakét. Ami a csorda gyengébb egyedei számára is nagy némi esélyt. Nekem egész életemben szerencsém volt a nőkkel. Igaz, ezt nem a tehetségemnek vagy a személyiségjegyeimnek köszönhetem. A szüleim nem sokat törődtek velem, de mind a ketten magasak voltak. Százkilencven centi magas és nagyjából száztíz kiló vagyok. Apámhoz hasonlóan, aki még ötvenvalahány évesen is megmagyarázhatatlanul jó kondiban volt, hosszú, szálkás izmokkal, lapos hassal és széles mellkassal büszkélkedhetek. És attól függően, hogy az ivászat melyik szakaszában csapsz le rám, még szórakoztató is tudok lenni a magam okoskodó, narcisztikus módján. Kábé hatvan percre elegendő személyes varázs lakozik bennem. Jórészt édesdeden alszik az istálló rejtekében, arra várva, hogy felnyergeljék és vágára fogják. Amint leszólitok egy nőt, az óra ketyegni kezd. Egy órán belül le kell zárnom az ügyletet, különben a csaj rájön, hogy az egész csak porhintés. Ha az összes nőt, akivel eddig lefeküdtem, megkérdeznék, mit gondolnak rólam, kábé kilencven százalékuk a „seggfej” szó különféle változataival illetve. Szeretném abban a hitben ringatni magam, hogy egész egyszerűen félreismertek. Pedig az esetek többségében tényleg én voltam a pöcs. A legtöbb alkoholistához hasonlóan én is hanyatló tendenciát mutatok. Két ital után ölelnivaló macivá válok, olyan pasivá, akire azért cuppannak rá a nők, hogy jól elröhögcséljenek vele. Hazaviszem

¹ Tony Soprano, a *Maffiózók* c. filmsorozat főszereplője, a szervezett bűnözés feje. Lil' Abner az 1930-as évek amerikai képregényhőse, aki az ártatlanság megtestesítője a cinikus világban.

őket, és szétkúrom az agyukat. Három-négy ital után még mindig sármos és szellemes vagyok, de a macis vonások eltűnnek. Ilyenkor már nem kell a sallang. A csaj tudja, hogy nem fogunk kedélyesen elnevetgélni, a szex viszont észbontó lesz, aztán lelépek, és az állandó pasi soha nem tud meg semmit. Hat ital után hőzöngeni kezdek, és pontosan olyan hülyén viselkedem, mint amilyennek látszom. Ha a csaj egyáltalán lefekszik velem, azt vagy száanalomból teszi, vagy ő is mattrészeg, mint én. Ezen a szinten én vagyok a legalkalmasabb alany a dugásra, mivel a nő másnap a pasija orra alá dörgölheti az egészet.

Ezen a szinten keveredek a legtöbb nézeteltérésbe. Férfiakkal és nőkkel egyaránt. A nők rendszerint az arcomba loccsantják az italukat, miközben válogatott sértéseket vágnak a fejemhez. A férfiakkal inkább kivonulok a kocsmá elé, remélve, hogy gyorsan kitisztul az agyam, és ki tudom védeni az ütéseket. Apám úgy tanított meg bunyózni, hogy szarrá vert, hamar meg is tanultam, hogyan védjem meg magam. Még csak alulról súroltam a tizenhatot, amikor egyszer sikerült jól eltángálnom, utána békén hagyott. Mivel világlemben nagyobb darab voltam, mint a kortársaim, apám folyamatosan azzal csesztetett, hogy „kilógok a családból”. Mintha személyes sértésnek venné a méreteimet. Persze tudta, mivel orvosolja a félelmeit. Hopp, egy nyakleves! Vagy egy seggberúgás. És a kedvencem, amikor teljes erőből kicsavarta a karomat, aztán kipenderítette a szobából. Ja, jó nagy fasz volt.

Én meg ettem a kefét. De türelmesen kivártam, hogy olyan magas legyen, mint ő, és fiatalos lendülettel loptam le a fejéről a koronát. A bunyó befejező lépéseként kicsavartam a karját, és kipenderítettem a szobából, az öcsém legnagyobb örömére. Attól a pillanattól kezdve apám ette a kefét. Gyakran eljátszozott a gondolattal,

hogy megdönti az új rendszert, ami megfosztotta őt az alfahím státusztól, de finoman – sőt, néhányszor nyíltan is – rávezettem, hogy soha többé nem kapaszkodhat vissza a trónra, legfeljebb csúnya sérülések árán.

A kocsmai verekedéseknél sincs másképp. Kizárólag akkor megyek ki az ajtó elé, ha komolyan szét akarom rúgni a másik seggét. És ha egyszer sikerül, a legtöbb srác nem töri össze magát, hogy másodszor is kiálljon velem.

Chicago másik vonzerejét a bárók jelentik. Micsoda meglepetés, mi? Egy egész nagyváros épült a fajtámra. Itt a hét bármelyik napján, a nap bármelyik szakában italhoz juthatsz. Mivel olyan helyről származom, ahol összesen három bárnt találni, jól belecsaptam a lecsóba. Helló, a nevem Todd, és alkoholista vagyok. Helló, a nevem Todd, és szarok az egészre. Eszemben sincs legyőzni a piát. Inkább lehúzó, és szétcsapom magam. Az emberek rettegnek a gatyaszagató démontól. Engem soha nem zavart. Az emberek nem szeretnek szétcsúszni a szesztől. Én szeretek. Az önkontroll magasan túlértékelt erény. És még csak nem is leszek másnapos. Újabb genetikai előny. Jó, kicsit akadozik a gépezet, és amíg meg nem kapom a következő adagot, olyan vagyok, mint a pokróc. De ez amúgy is jellemző rám, szóval nem feltűnő.

Két dolog érdekel: a nők és a bárók. A csajok ezt hallván összerendeznek, és azt motyogják: „Milyen kár!” A pasik nem mutatják, de maximálisan egyetértenek velem.

Amikor egy csapat nő özönlik be a Luther'sbe, feltápászkodom, odatántorgok hozzájuk, és az órámön követem, hány perc maradt még a személyes varázsomból. Az ösztöneimre hagyatkozva kiszimatolom, melyikük a leggyengébb láncszem, aki a legnagyobb valószínűséggel jönne fel velem szobára. Pár perc alatt kiderítem, kit

kaphatok puskavégre, és ki az, aki nem éri meg a strapát. Aztán benyúlok a varázskalapomba, hogy behízelegjem magam a csaj kegyeibe, és remélhetőleg a bugyijába is. De elég volt rámosolyognom a szóban forgó nőre, hogy tudatosuljon bennem, nem ő a legkönnyebb préda hármójuk közül, és esze ágában sem lesz együtt meztelenkedni velem. Olyan egyedülálló – számomra teljesen ismeretlen – magabiztosság áradt belőle, hogy majdnem behugyoztam tőle. A félreértések elkerülése végett: jó értelemben. Attól a szent pillanattól kezdve totál kész voltam. Csak vergődtem, mint a partra vetett hal. Pontosabban, vergődtem, mint a partra vetett hal a szatyorban. Sok csajért evett már a fene életemben. Egy éjszakáig. Egy hétig. Néha egy egész hónapig is. De ez most más volt. Rémisztően más. Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy tűzbe mennék ezért a nőért. Leginkább ahhoz hasonlítanám az élményt, mint amikor lelépsz a járdáról, és elüt az autó. A másodperc törtrésze alatt kell reagálnod, különben addig gurulsz a járdán, amíg fel nem dobod a talpad. A nő úgy lökött hátra, mint egy száguldó T-Bird².

A barátnőjénél talán több esélyem lett volna. Éreztem, hogy a vele lévő kis barna párkapcsolati problémákkal küzd, és ha kellőképpen megvuduzom, a farmerem nemsokára a padlóján landol. De nem érdekelt. Nem tudtam elszakadni a látványtól. Megigézve bámultam a nőt. A szemét. Olyan színe volt, mint a nyári búzamezőnek a szülőföldemen, és sötétbarna szempilla keretezte, ami rejtélyes, áthatolhatatlan aurát vont köré. Meg akartam ismerni. Csak őt.

Hogy van-e szerelem első látásra? Nincs. Szerintem ez az egész még jóval a megismerkedésünk előtt kezdődött. Nincsenek véletlenek, kivéve talán a születésemet. Anyám legalábbis mindig ezt hajtogatja.

² A Thunderbird a Ford által 50 éven át gyártott luxusautó-márka.

Az ő szemében én egy „jó kimenetelű véletlen baleset” vagyok. Ez a gyönyörű nő viszont pont ugyanakkor szambázott be ebbe a szaros kis kocsmába, amikor én is, hogy kedves barátommal, Dr. Zsongással töltssem az estét, aki mindig az első két pohár whisky után szokott megjelenni. Ez a nő rám talált. A világ így rúgott tükön, és kényszerített térdre.

Ahogy ott álltam az asztaluknál, és makogva keresgéltem a témát, amivel valami választ csikarhatnék ki belőle, ő végig a sőtartóval babrált. Önfeledten gurigázott, miközben én vért izzadtam, hogy felkeltsem az érdeklődését. Mikor fölējük tornyosultam, lopva rám sandított, de amúgy makacsul kerülte a tekintetemet. A pillantása nem azt üzent, hogy tűnjek el, de azt sem, hogy üljek le, és érzem otthon magam. Hiába vettem be mindent, hogy belenézhesek abba a csodálatos szempárba, a csaj rafináltabb volt annál, hogy közel engedjen magához. Mert akkor hamar rájöttem volna, hogyan érez irántam. Ez a nő átlátott a szitán.

Az ujján lévő gyűrűt díszítő világoskék kő időnként megcsillant a félhomályban. Megkérdeztem, hogy a barátjától kapta-e, ezzel a gyermeteg trükkel próbáltam kideríteni, kell-e versenytárstól tartanom. A csaj a fejét rázta.

– Apámtól kaptam. Tavalý, a születésnapomra.

– Ó! Boldog születésnapot, így utólag is – válaszoltam agyalágyult mosollyal, ami adott körülmények között akár lefegyverzõ is lehetett volna, de ez nem az az eset volt. – A barátod mit vett neked?

Az egyik barátnõ, Gretchen – nagy csontú, acélos tekintetű hárpia –, rám förmedt:

– Nincs barátja, oké? De nem akar pasizni, és mi sem. – Aztán, csak hogy még egyszer megforgassa a tört a hasamban, hozzátette: – Fõleg ha egy ilyen majom zaklatja.

Azt hiszem, Gretchen azért poccentett be, mert ha nővé változ-
nék, én is ugyanilyen agresszív, nagypofájú csaj lennék.

Gretchen szerencséjére rohadtul nem izgatott, mit gondol rólam. Kiszúrta, hogy egy faszkalap vagyok, nagy ügy. Jó volt a szimata. Rájöttem, hogy Gretchen a tűz, amin át kell verekednem magam, hogy megszerezsem, amit akarok. És ha ez az ára, nyomja csak a szemét dumáját, elviselem. Rettenthetetlen voltam. És részeg, nem kicsit. A gyönyörű lány ráadásul olyan buzgó mosollyal nézett rám, mintha azt üzenné, ne adjam fel ennyire gyorsan. Éreztem, hogy egy nagy mamlasznak néz, aki hiába igyekszik, hogy a legjobb oldaláról mutakozzon be. Alapjában véve minden voltam, csak nem mamlasz, de az ő jelenlétében önként és dalolva tettem le a fegyvert, hogy túsul ejtsenek.

Minél tovább ólálkodtam az asztal körül, minél kétségbeesettebb-
ben próbáltam beszélgetést kezdeményezni, Gretchen megvetése an-
nál tapinthatóbbá vált. És Amyre, a párkapcsolati problémákkal küz-
dő kis barnára is átragadt, mert őt sem tüntettem ki a figyelmem-
mel. A két csaj jól megfingattott, egyetlen mondatot sem engedtek
befejezni.

Nem is tudom, mitől rándult jobban görcsbe a seggem: amikor
Amy közölte velem, hogy egy sztriptízbar kidobójára emlékeztetem,
vagy amikor Gretchen megkérdezte, le kell-e vennem a cipőmet,
hogy el tudjak számolni húszig.

– Ha a barátnőtök megadja nekem a telefonszámát, elmegyek –
válaszoltam. Azért sem hagytam, hogy a fullánkos megjegyzések el-
térítsenek a célomtól.

A barátnők rájöttek, hiába reménykednek abban, hogy szénné aláz-
va kúszok vissza a bárszékre, amiről az imént leereszkedtem, ezért
úgy döntöttek, pánikszerűen továbbállnak egy olyan helyre, ahol

valamivel előkelőbb a vendégkör. Ahogy kicsusszantak a bokszból, elkaptam a gyönyörű nő kezét.

– Ne menj! Igyunk meg valamit! Utána hazaviszlek.

Gretchen és Amy megvetően forgatta a szemét.

– Álmodozz csak, Ted Bundy! – fröcsögte Gretchen. – Vigyen ragasztószalagot meg kötelet is?

A gyönyörű nő csak mosolygott, és Gretchen karjára tette a kezét, hogy így fékezze meg a barátnője szarkazmusát. Nem tudtam, azért csinálja-e, mert bejövök neki, vagy egyszerűen nem akar több bonyodalmat.

– Legalább a nevedet áruld el!

– Tami.

– És a vezetékneved? – nyomultam tovább.

– Ne haragudj, de mi a garancia, hogy nem akarsz rám szállni? – kérdezte, ami, figyelembe véve, hogy a csípőm betonbiztosan tapadt az asztal széléhez, és nem mozdult onnan, elég észszerű eshetőségnek tűnt.

– Én nem görcsölnék ezen, Tami – vágott közbe pattogó hangon Amy. – Szerintem még a telefonkönyvön sem igazodik el.

Tami semmi többet nem árult el magáról. Mivel a barátnői egyre ellenségesebbé váltak, hozzáálltam a kármentéshez, és kínomban bevettem az utolsó cselt, ami eszembe jutott. Kölcsönkértem egy tollat az egyik pincérnőtől, és felírtam a nevemet meg a mobilszámomat egy söralátétre.

– Nagyon kérek, ne dobd el! – mondtam. – Egy ember élete múlik rajta. Az enyém.

Tami nevetve dugta be az alátétet a táskájába, majd Gretchennel, a hunnal és a szúrós szemű Amyvel egyetemben utat tört az ajtóig, és eltűnt.

Amikor megfordultam, láttam, hogy a bár teljes közönsége az én megsemmisülésemet figyeli. Az emberek tapsviharban törtek ki, néhányan el is nevettek magukat. Meghajoltam.

– Kapjátok be, kapjátok be mind!

Alapesetben nem fogadok ilyen könnyedén egy ekkora beégest. De mivel ez a nő teljesen megbabonázott a fura vonzerejével, egész jó hangulatban voltam. Csak nevetni tudtam magamon. Miután visszaultem a bárszékre, Díszpinty Dave-re, az alkesz autókereskedőre néztem, és megkérdeztem:

– Tényleg azt mondtam, hogy „Egy ember élete múlik rajta. Az enyém”?

Díszpinty Dave úgy szipákolt, mint egy rothadó hulla fölé hajoló véreb, majd szomorú fejcsóválások közepette kapta félre a tekintét. Bármilyen vírus bujkált is bennem, annyira megfertőzött, hogy a siralmas dumám leginkább egy hallucináló lúzer hebegésére emlékeztetett.

Fogtam a kabátomat, és leléptem a bárból. Sajnos ugyanolyan szánalmas fickóvá alacsonyodtam, mint azok, akiken eddig jókat röhögtem.

A szerénység kedvéért elmondanám, nem voltam biztos benne, hogy Tami felhív. De persze reménykedtem. Nem azért, mert olyan állati jó parti lennék, hanem mert úgy éreztem, nem létezik, hogy ez a lány nem vette észre azt, amit én. Minket az ég is egymásnak teremtett. Todd Cartwrightot és Tami Akárkit. Őszintén megvallva még soha a bűdös életben nem éreztem azt, amit leginkább érzelmi elektrosoknak neveznék, és ha Tami annyira közömbös irántam, lazán a szemétbe is dobhatta volna a sörálátétet.

Rendes körülmények között én vagyok „az Igazi”. Egy éjszakára. Nem vagyok szerelmes típus. Életem harminc éve során egyszer

sem éreztem semmit, ami akár távolról is emlékeztetett volna a szerelemre. Nagy cinikusan azt az álláspontot képviseltem, hogy a szerelem egy mese, amivel a költők meg a papok tömték tele a tömegek fejét, hogy így emeljék a népszaporulatot. A férfibarátaim szép lassan leváltak a falkáról, és eltűntek az életemből, hogy fejest ugorjanak a szerelembe. Én meg nem értettem, mire ez a nagy felhajtás. Úgy gondoltam, az észvesztő szex az egyetlen ok, amiért hajlandó lennék feláldozni magam. De a srácok közül senki más nem nyilatkozott így. Ők szerelmesek voltak! Aha. Persze. Ne papoljatok nekem a szerelemről, gyökerek, azt sem tudjátok, mi fán terem! Ahogy én sem. Illetve dehogynem tudom. A szopófán. Amúgy meg mindenki csak magára számíthat. Mielőtt megismertem Tamit, ha a szerelem szele akár csak egyszer is meglegyintett volna, elkapom, és addig ugrálok rajta páros lábbal, amíg meg nem győződöm róla, hogy soha többet nem bír felkelni.

A szívem még soha nem üzent nekem ilyen egyértelműen. Bár az is lehet, hogy idáig nem bírta túlkiabálni a péniszemet. Volt valami nyugtalanító ebben a nőben. Valahányszor eszembe jutott – úgy hét másodpercenként –, olyan ideges bizsergés fogott el, mintha egy szaglászó kóbor kutya lennék, aki hirtelen megneszeli, hogy mindjárt viszik a süllyesztőbe. Ez új volt. És nem tudtam eldönteni, hogy örüljek-e neki, vagy összefossam magam ijedtemben.

Két elviselhetetlen napba telt, mire Tami felhívott. A végén már lesöpörtem a telefont az asztalról, annyira dühített, hogy nem szóltal meg. Kész csoda, hogy működött, amikor Tami rám csörgött. Egy munkahelyi értekezlet kellős közepén, a főnökömbbe, George O'Neillbe fojtva a szót, aki mindössze egy évvel volt idősebb nálam, de minimum negyvenötnek nézett ki.

– Ezt fel kell vennem – álltam fel fűrgén. – Anyám az. Rákos.

Mit lehet erre mondani? Főleg, hogy én voltam a legprecízebb elemző a csapatban. Igaz ugyan, hogy csak a józan paraszti észet ve gyítettem a hasraütésszerű találgatásokkal, de így vaktában is sokszor eltaláltam, miben van a pénz. Elhúztam George előtt, és sűrű bocsánatkérések közepette kivágtattam a tárgyalóból.

Ha nem vártam volna a nő hívását, tutira kikapcsolom a telefont. De mint már említettem, a zsigereimben éreztem, hogy jelentkezni fog.

Lehet, hogy nyálasan hangzik, de Tami hangja a mézre emlékeztetett. Nem kapkodta el a mondandóját, mintha minden egyes szótag kiejtése örömmel töltené el. Behúzódtam egy falmélyedésbe, és több mint egy órát beszélgettünk. Tami is a munkahelyén volt. A Macy's áruház chicagói irodájában dolgozott. Nem azért, mert annyira oda volt a munkájáért, hanem mert óriási árengedményeket kapott.

– Minden nőnek megvan a kedvezményes ára – nevetett bájosan, nehogy túl komolyan vegyem.

Huszonnégy éves volt, szűz jegyű (bármit jelentsen is ez az asztrológiában), és az apjával lakott Oak Parkban, az Eisenhower autópálya melletti külvárosban. Az apja házában.

– Multis nagyasszonyként hogyhogy nincs saját lakásod? – hüledeztem, mert azt hittem, a huszonévesek előbb vágnák le a saját lábukat, mint hogy egy fedél alatt lakjanak a szüleikkel, hacsak nem notórius naplopók, akik az alagsorban húzzák meg magukat, egy rozoga kihúzható kanapén alszanak, és egész nap a neten chatelnek.

– Családi okokból – jelentette ki Tami. – Sajnos pár éve megígértem apámnak, hogy nem költözöm el, amíg férjhez nem megyek. És ő rendszeresen fel is emlegeti ezt.

– Akkor lépünk le Vegasba, és esküdjünk meg, hogy végre ön-
állósodhass.

Tami elnevette magát. A nevetése úgy hatott, mint egy pihente-
tő, megkönnyebbült sóhaj, amikor az ember kényelmesen elhelyez-
kedik egy párnázott széken.

Tami elmondta, hogy nem szokott bárókba járni. Különösen olya-
nokba, mint a Luther's. De a barátnője, Gretchen úgy gondolta, iz-
galmas lenne meginni valamit egy krimóban, ahol senki sem ismeri
őket. A francba, kezdtem megkedvelni ezt a Gretchent! Nagypofá-
jú picca létere ez az ötlete speciel zseniális volt. Pont a kezemre ját-
szott vele.

Magam is meglepődtem, mennyire őszintén tárom fel Tami előtt a
kiléteimet és az életviteletem. Nem is értem, miért voltam ilyen nyílt
ezzel a nővel, akit minden idegszállammal le akartam nyugózni, de
kötelességemnek éreztem, hogy ne hazudjak. Mivel mély, megma-
gyarázhatatlan kapocs fűzött össze minket, éreztem, hogy úgysem
venné be a hülyeségeimet. Nem akartam, hogy ha ez a pillanatnyi
fellángolás mégsem vezetne sehova, valami hazugságon csússzak el.
Ha csak az érdekelt volna, hogy minél előbb az ágyamba csábítsam
a csajt, tuti, hogy mindenfélét bekamuzok.

De ez most más volt. És ő is.

Tami teljes őszinteséget követelt. És bár akadt néhány fájdalmas
beismernivaló a múltammal kapcsolatban, egy percig sem kerteltem.
Már az első beszélgetésünkkor világossá tettem, mit akarok Tamitól,
és mit adok cserébe. A múltam nem volt valami dicséretre méltó. Fő-
leg a szebbik nem szempontjából. Bevallottam, hogy sok nő meg-
fordult már az ágyamban. Hogy túl sokat iszom. Hogy verekszem.
Hogy nagy az arcom, és hangulatember vagyok. Aztán imádkoztam,

hogy az őszinteségem többet nyomjon a latban, mint a viselkedésem. Tudtam, ha ez a nő így is elfogad, örökké szeretni fogom.

Miután pőrére vetköztettem a lelkemet, megkérdeztem Tamitól, találkozhatunk-e, meghívhatom-e vacsorázni, moziba, vagy amihez kedve van. Tami felnevetett, és a méz megint ott csillogott a fülemben, életben tartva a reményt. Tami beleegyezett a randiba, de kikötötte, hogy semmi mozi, semmi labdajáték, semmi múzeum. Inkább beszélgetni akart.

– Szeretnék megismerni. A moziban a filmről beszélgetsz – magyarázta. – Nem pálya. Nem ismered meg a másikat.

Egyelőre nem ijesztettem el. Bátor nő!

Hülyén hangzik, de tizennégy évesen éreztem így utoljára, amikor Mary Jo Brownie beleegyezett, hogy járjunk. Csókkal pecsételtük meg az egyezséget. Úgy járkáltam, mint egy felfuvalkodott kiskakas, irigy osztálytársaim legnagyobb bosszúságára, mert a lányok közül Mary növesztette a legnagyobb cickókat. És tizennégy évesen a mell a női test legklasszabb tartozéka. Ennyi idősen még csak homályos elképzeléseim voltak, kit neveznek istenkirálynak, de már ekkor átélhettem, milyen érzés annak lenni. És most megint itt tartottam, ugyanaz a gyerekes eufória bizsergette meg a testemet.

És ugyanúgy, mint nyolcadikban, mindenki, akivel kapcsolatba kerültem, észrevette a viselkedésemben beállt változást. Miután megismertem Tamit, közönséges seggfejből szép lassan egyre elviselhetőbb sráccá értem. Még a munkatársaim az elemzői bikakarámból is megdicsérték a „szemléletváltás” miatt. Pedig rohadjak meg, ha változott valami. Csak már nem kizárólag azért keltem fel reggelente, hogy fizetést kapjak. Mintha egy rajzfilmbe csöppentem volna, ahol a beképzelt főszereplő megpillant egy csajt, és rángatózni kezd a feje,

kilóg a nyelve, kidülled a szeme, végül gőz csap ki a füléből, miközben egy mozdony sípolását halljuk. Ez a nő Elmer Fuddot³ csinált belőlem.

Úgy terveztük, hogy egy kis belvárosi kávézóban találkozunk, nem messze a munkahelyemtől. Kiülünk a teraszra, és a csillagos égbolt alatt beszélgetünk. Sajnos zuhogott az eső, Természet ősanyánk így hozta a tudomra, hogy jobb, ha semmit sem veszek készpénznek. Én érkeztem előbb, és megkértem a hoszteszt, hogy keressen nekünk egy bokszot. Hátul. Távol a bárpulttól – a biztonság kedvéért. Már így is tiszta ideg voltam, és ha a bárpult egy köpésnyire van tőlem, abból sosem süil ki semmi jó.

A hosztesz végigmért, és amikor kiszúrta a rózsát a kezemben, sokatmondóan elmosolyodott.

– Szerencsés lány – dorombolta, miközben a hátsó bokszhoz vezetett.

Szerintem mindenki levette, mi a helyzet. Vagy talán azzal árultam el magam, hogy idegesen egyik kezemből a másikba tettem a rózsát, mint egy kosárlabdázó, aki azt próbálja eldönteni, jobbra mozduljon-e és balra vágjon ki, vagy fordítva.

Ólomlábakon járt az idő, miközben a bejáratot búvöltem. A hosztesz az ajtóval szemben ültetett le, hogy azonnal észrevegyem a belépő Tamit. Attól féltem, ha nem veszem észre, körülnéz, és miután sehol sem talál, gyorsan lelép. Végig az járt a fejemben, mekkora ökörvagyok. Itt izzadok, mint egy ló, a vérnyomásom az egekben, úgy topogok, mintha morzejeleket adnék le, és hűséges kutyaként várom, hogy a gazdi hazaérjen a munkából.

³ Fegyveres, kopasz vadász, a *Bolondos dallamok* rajzfilmsorozat szereplője, aki mindig pórul jár.

A rettegés, hogy Tami le fog koptatni, úgy sercegett bennem, mint a forró szalonnaszív. Elképzeltem a beszélgetést Tami és a barátnője, Gretchen között.

– Megőrültél? Nem randizhatsz azzal a kreténnel! – mondaná Gretchen heves fejcsóválások, szemforgatások és fújtatások kíséretében.

Tami aranyosan megjegyezné, hogy Gretchen félreismert engem. Holott ő is tudja, hogy ez nem igaz. És hogy Gretchennek jók a megérzései.

– Mocskos disznó. Csak egy éjszakára kellesz neki. Ha ezt akarod, akkor ő a te embered, jól fogod érezni magad vele. Csak ne láss bele többet ebbe a szerencsétlenbe, mint ami benne van, Tami.

– Elég jó emberismerő vagyok – kelne a védelmemre Tami. – Van valami ebben a pasiban.

– Az tuti – vágna vissza Gretchen. – Egy részeg éjszaka választja el a sittől.

Utálom, ha egy lány így a vesémbé lát.

Tudtam, ha rózsástól kipattannék a bokszból, és az ajtóhoz rohannék, a hosztesz mélységes szánalommal nézne rám, és eltöprengene, vajon milyen defektem lehet, hogy képes vagyok felállni egy nő kedvéért. Úgyis csak a bárpultig jutnék. Morcosan és sértődötten lecövekelnék mellette, és nem hagynám, hogy bárki is ferde szemmel nézzen rám, miközben eszméletlenül iszom magam.

Még mielőtt teljesen ráparáztam volna a dologra, Tami lépett be az ajtón, lerázta a vizet az esernyőjéről, és felém fordult. A szívem kiszakadt a helyéről, és felcsúszott a torkomba. Felálltam. Nem illendőségből, hanem mert ösztönösen úgy éreztem, oda kell szaladnom hozzá. Nem ismertem magamra. És ezt nem pozitívumként mondom. Mit tud ez a nő – ez a nő, akit alig ismerek –, hogy így kiszakít

az emberi viselkedés általam ismert spektrumából? Talán annyira elkábultam a semmiből előtörő érzelmektől, hogy nem is jutott el a tudatomig, mi történik velem. Mégis az motoszkált bennem, hogy ne kételkedjek. Csak csináljam. Egy belső hang azt súgta, hogy ez a nő végig fogja kísérni az életemet.

Ha ez a szerelem, akkor végre megértettem, mire ez a nagy felhajtás. És hiú ember lévén száz százalékgig meg voltam győződve róla, hogy amit érzek, az mélyebb, erősebb és jobb, mint bármi. Bármi a világon.

Tami felém fordult, közben meglibbent a haja. Amikor meglátott, elmosolyodott. Ahogy a többi vendég is. Ilyen hatással volt az emberekre. Az egész étterem őt nézte, amikor elindult felém. A közönség minden egyes lépéssel egyre homályosabbá vált, míg végül csak Tami maradt, meg én.

Ekkor bepánikoltam. Egy hang azt súgta, hogy meneküljek. Gyorsan! Lelépni! Egy jó nagy pofon kellett volna, mielőtt az ellentétes érzelmek elevenen elemésztenek. Szinte egész életemben a farkam után mentem, és ha mégis elbizonytalanodtam, az agyam mindig előállt valami megoldással. De most puccs történt, és egy számomra idegen szerv ejtett túsul. Az, amit eddig teljesen elhanyagoltam. Ijesztő, ha a fogva tartód nem ugyanazt a nyelvet beszéli, mint te, mégis ő irányítja az összes testi funkciódat. A szívem azt parancsolta az ajkamnak, hogy mosolyogjon, a lábamnak, hogy maradjon nyugton, a péniszemnek pedig, hogy viselkedjen. És legnagyobb döbbenetemre mindenki engedelmeskedett.

Tami kérésének megfelelően csak beszélgettünk. Órákon át. Nem emlékszem, hogy korábban bárkivel is ilyen hosszasan elcsevegtem volna. A párbeszéd nem az erősségem, hogy finom legyek. Ha nemi érintkezésről van szó, toronymagasan verek mindenkit, ha viszont

verbális érintkezésre kerül sor, pillanatok alatt elsüllyedek a futóhomokban. A probléma részben onnan ered, hogy nem tartom érdekesnek az életemet.

Kivéve, ha részeg vagyok. Vagy te vagy részeg. Akkor addig csűröm-csavarom a dolgokat, amíg azt a látszatot nem keltem, hogy a világ ötven leglenyűgözőbb embere között lenne a helyem. Vagy legalábbis a világ ötven leglenyűgözőbb piása között. A józan nők gyakran vádolnak azzal, hogy túlságosan beképzelt vagyok, és ritkán kérdőjelezem meg a saját véleményemet. Egy öntelt hólyag szomorú múlttal a háta mögött, ami kísértetiesen hasonlít az általam ismert feltörekvő rosszfiúk háttérsztorijaira. Azt mondják, amit elhiszel magadról, az végül be is következik. Hülyeség! Az én szememben ez csak a meztelen igazság. Hiába adsz papagájjelmezt egy pulykára, az akkor is hurukkolni fog, és csak ritkán éli túl a hálaadást.

Tami olyan dolgokat szedett ki belőlem az elbűvölő hangján, amikről még életemben nem beszéltem. Pláne nem röhögve. A szüleimen gyerekkoromban nevettem utoljára, amikor az öcsémmel bebújtunk az ágyunk alá a porcicák közé, és úgy tettünk, mintha mi is azok lennénk. A szüleink persze előbb-utóbb ránk találtak, és jól elfenekeltek minket, de ettől függetlenül remekül szórakoztunk. Sajgó ülep fel feküdtünk az ágyon, és halkán vihogtunk. Anya és apa jó nagy lúzer lehetett, ha már a gyerekeik is rájöttek, mennyire szánalmasak, és hogy folyton a futottak még rovatban szerepel a nevük. Tényleg azok voltak. De amikor belenéztem Tami sötét pillákkal hívogató gyönyörű szemébe, sem a múltam, sem a jelenem nem tűnt annyira elkeserítőnek. Már az első két beszélgetésünkön kitergettem a szennyest. De ez a lány nem tágtott. Ha tökösebb vagyok, ott helyben megkérem a kezét. Aztán berántom az ágyamba, hogy nyomorult életem során először rendesen szeretkezzek egy nővel.

Megtudtam, hogy Tami négyéves volt, amikor az anyja meghalt rákban. Az apja nevelte fel. Az anyjáról csak homályos emlékei voltak, inkább szagok meg hangok, de semmi, amit konkrét képekhez lehetne kötni. A zabkása és egy bizonyos felmosószer aromája mindig az anyját juttatta az eszébe. Az anyja parfümjét idéző akácillat is visszarántotta a múltba, csakúgy, mint a színes ceruzák meg a gyurma szaga, a konyhai időzítő csilingelése és Johnny Mathis⁴ el-elcsukló hangja. Tami azt mondta, fénykép híján nem nagyon emlékezne az anyja külsejére, de az illatok és a hangok mintha egyenesen az ő karjába repítenék.

Tudtam, hogy feleségül veszem ezt a nőt. Nem vicc. Az életem egyre jobban hasonlított egy perverz szerelmes regényre. Első pillantásra tudtam, hogy szeretem ezt a nőt. A második pillantásra pedig azt is eldöntöttem, hogy vele fogom leélni az életem.

Agy és pénisz, csipkedjétek magatokat, különben elbukjátok a háborút, fiúk! Azt hiszem, a farkam volt az igazi áruló, mert ő is imádkozta ezt a nőt.

Fél tizenkettő tájban Tami közölte velem, hogy mennie kell. Megígérte az apjának, hogy éjfélre hazaér. Az öreg már biztosan várja. Az apja, Harry, kicsit aggódós típus, magyarázta Tami. Főleg, ha új pasi kerül a képbe. Nevetve figyelmeztetett, hogy az apja nem bízik a férfiakban. Amikor megkérdeztem, hogy ez minden férfira igaz-e, vigyorogva rázta meg a fejét.

– Csak azokra, akik jární akarnak velem.

Így ismeretlenül is rögtön megkedveltem Harryt. Egy ilyen különleges nőt nem szabad felügyelet nélkül hagyni. Rengeteg gyökér mászkál a világban, aki csak kihasználná őt. Megértettem, Harry

⁴ Az 1935-ben született énekes népszerű dalai többször is vezették az amerikai slágerlistát.

miért kezeli gyanakvással az összes fickót, aki pont ezt a tüneményes, gyönyörű nőt nézi ki magának. Sok hasonló nővel volt már dolgom. Őket is meg kellett volna védeni a magamfajtauktól. Ha Tami megadja nekem az esélyt, gondoltam, bebizonyítom Harrynek, hogy a mi kapcsolatunk más. Kivételes. Ha az öreg tényleg annyira szereti a lányát, mint képzem, akkor olyan férfit akarja bízni, aki ugyanolyan féltő gonddal veszi körül, mint ő. Minél hamarabb magamra akartam vállalni ezt a feladatot. Ha meglátom, hogy valami barom akár csak rásandít Tamire, lefejelem, mint bálna a tankhajót.

Az eső párák szitálására szelídült, amikor a Honda Accordjához kísértem. Észrevettem, hogy a kocsiiban, a női autók többségével ellentétben, makulátlan tisztaság uralkodik. A női verdák mindig olyan leharcoltak. Az apám, magyarázta Tami. Hetente egyszer lemosatja és átnézi a járgányt. Minél több apróságot tudtam meg Harryről, annál erősebb lett bennem a gyanú, hogy végül nekem is meg kell küzdenem az apák gyöngyével. De ha ennek a lánynak a szerelme a tét, állok elébe. Ha eljön az idő, gondoskodom róla, hogy Harry ugyanolyan szeretettel nézzen rám, mint én a lányára.

Kinyitottam a kocsiajtót, és besegítettem Tamit. Ő megköszönte a csodálatos estét, és elindította a motort. Nem kérdeztem meg tőle, látom-e még. Kerek perccel megmondtam neki, hogy újra látni akarom. Elhatároztam, addig nem engedem el, amíg meg nem adja a telefonszámát, hogy úriember – ez a szó is ritkán hangzik el velem kapcsolatban, kivéve persze, ha én beszélek – módjára hívhassam el a következő találkára. Bólintott, és mosolyogva darálta el a számot, kíváncsi volt, mennyire vagyok elszánt. Bambán nézhettem, mert gyorsan hozzátette:

– Ha nem tudtad megjegyezni, apám benne van a telefonkönyvben. Harold Everett.

De a szám már beleégett az agysejtjeimbe. Rohadtul nem érdekelt, milyen információt szorít ki onnan.

Megcsókoltam Tamit. Igaz, nem a száján, mint szerettem volna; az még korai lett volna, és különben sem akartam, hogy a szerelmem meggondolja magát. A fültövénél fogva húztam magamhoz, és mélyen beszívtam az illatát. Az újdonsült kedvenc parfümöm halvány aromája szétáradt a fejemben. Már tudtam, hol akarok tanyát verni, házat emelni és halálomig vígan élni.

Még egyszer megköszöntem az estét, becsaptam az ajtót, és néztem, ahogy Tami elhajt. Miközben az autóm felé ballagtam, és azon töprengtem, milyen gyakran fordulhat elő, hogy egy tagbaszakadt pali egyedül táncol a parkolóban, hirtelen rádöbbsentem, hogy aznap este egy kortyot sem ittam. Még egy bemelegítő whiskyt sem, hogy ellazuljak. Fura érzés volt. Egy józan hétköznapi este. De életemben nem voltam még ennyire feldobva.